

Divnolidi v obchodě.

Lucie Bendlová

Divnolidi v obchodě

Lucie Bendlová

Věnováno pokladničkám

DIVNOLIDI V OBCHODĚ

Lucie Bendlová

Text © 2018, Lucie Bendlová

Grafická úprava a sazba © 2018, Lukáš Vik

Obálka © 2018, PAartist a Patrik Endršt

Korektury © 2018, Zdeněk Švehla

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-216-2 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-217-9 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-218-6 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

PŘEDMLUVA

Divný lidi jsou skvělí. Jsou tak divní, že vám buď lezou na nervy, nebo se s nimi dokážete nasmát. A pokud máte správný smysl pro humor, tak se s nimi rozhodně nudit nebudete. Je důležitý, tyhle lidi brát s nadsázkou. Protože kdybyste měli všechno hrotit, tak se zanedlouho zblázníte.

Denně jsem potkávala tisíce divnolidí v obchodě, kde jsem přes rok a půl pracovala jako hlavní pokladní. Občas to fakt stálo za to. Když narazíte na jednoho „divnouše“, řeknete si „*Ok, blázen,*“ ale když takových „divnoušů“ potkáte minimálně dvacet za půl hodiny, tak máte pocit, že jste vy ti divní a ostatní jsou vlastně normální.

Tohle nemá být urážení, ponižování či zesměšňování. Je to jen čistě pro pobavení, protože určitě každý z nás zná někoho zvláštního. A možná jste to vy sami.

Než jsem začala pracovat v obchodě, byla jsem i já divnolidka. Byla jsem taková ta urejpaná manekýnka, která si stěžovala, že musí stát 10 minut ve frontě a proč není víc pokladen atd. Pak jsem ale poznala, jak těžký to tam je. Doporučuju všem, aby se nad sebou maličko zamysleli, než začnou nadávat

pokladním, či jiným zaměstnancům. Není to prdel. Fakt ne.

Ze začátku jsem hodně seděla za pokladnou, kde jsem si několikrát za den vyslechla, proč už nemáme to máslo v akci, jak to, že je u tohodle šampónu psaná jiná cena, než co já markuju, jak je sakra možný, že nemáme teplý čerstvý housky, jak to, že ostatní pokladní berou zákazníkům sáčky, proč máme tak ošklivou zeleninu atd.

Hodně dní jsem trávila taky na informacích, kde jsem nejméně třiceti lidem denně musela vysvětlovat, že neprodáváme SIM karty, že nemáme jiné cigarety kromě těch vystavených, že už nemáme časopis zdarma, protože byl zdarma a všichni si ho tím pádem vzali už v 8 ráno, že nemáme kartičku Clubcard, protože my jsme jiný obchod, že ten olej, kvůli kterému na mne ječí, není ve slevě, ale je to ten přímo vedle vchodu, a jiné zábavné věci...

Většinu času jsem ale byla hlavní pokladní a musela jsem vyřizovat spoustu stížností a blbostí, který jsou pro divnolidi životně důležitý.

AKTIVNÍ SBĚRAČI

To jsou snad všichni důchodci a rozhodně všechny maminky. Znáte takový ty akce „*Nasbírejte 30 bodíků a získáte plyšáka za úžasných 250 korun,*“ které vlastně nejsou vůbec výhodné, protože jeden bodík získáte za 200 korun nákupu. No, propočítejte si to, na kolik vás vlastně ten úchvatný plyšák vyjde.

Sběrači jsou lidi, kteří se o tyhle bodíky div neperou. Denně se minimálně 800 lidí zeptá „*Nemáte bodíky navíc?*“ přičemž pokladní má nařizeno, že musí odmítnuté bodíky vrátit zpět, aby bylo vidět, jaký byl nebo nebyl o akci zájem, tudíž odpovídá „*Nemám.*“ Pokud má pokladní vedle sebe kelímek s odmítnutými body, který je z poloviny plný, stává se cílem všech sběračů.

„*Tady máte! Já to vidím! Dejte mi je!*“ křičí rozzlobená důchodkyně, která chce pravděpodobně plyšáka pro své vnouče a vypadá, že vás každou chvílí přetáhne holí.

„*Nemáte? Ale tak, trošku mi utrhněte, prosím, třeba jen jeden, vždyť je to šíleně drahé,*“ žadoní mladá maminka s prckem na ruce, který smutně koulí oči.